

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sk/34/2019
Identifikačné číslo spisu: 1018200049
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1018200049.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcu: V. V. W., nar. XX. W. XXXX, bytom B. X, Z., právne zast. JUDr. Mariánom Ďurinom, advokátom so sídlom Sibírska 4, Bratislava, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom ul. 29. augusta č. 8-10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 20. novembra 2017, o zvýšenie starobného dôchodku, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. mája 2019, č.k. 8Sa/3/2018-85, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. mája 2019, č.k. 8Sa/3/2018-85, z a m i e t a.

II. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozhodnutia len „krajský súd“ alebo „správny súd“) právoplatným rozsudkom č.k. 8Sa/3/2018-85 zo dňa 22. mája 2019 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 20. novembra 2017, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené prvostupňové rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 11. septembra 2017. Prvostupňovým rozhodnutím podľa § 66 a § 112 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) bola žiadosť žalobcu zo dňa 23. júla 2017 o zvýšenie sumy starobného dôchodku zamietnutá z dôvodu, že sumu starobného dôchodku mal určenú v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, ako aj s právnym názorom NS SR.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca neformálnou žiadosťou zo dňa 23.07.2017 požiadal o zvýšenie sumy starobného dôchodku odo dňa XX.XX.XXXX, t.j. od priznania starobného dôchodku, keď požiadal o prepočet starobného dôchodku priznaného právoplatným rozhodnutím zo dňa 08.07.2014, ktorý považoval podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 za nesprávne určený (vypočítaný), pretože jeho suma bola určená nesprávnym krátením o nesprávnu sumu príspevku za službu. Namietal, že žalovaná mala správne podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 krátiť vypočítanú teoretickú sumu starobného dôchodku najviac o výšku príspevku za službu ku dňu jeho priznania dňa 01.09.1991, a nie o výšku výsluhového dôchodku vyplácaného ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok dňa XX.XX.XXXX.

3. Krajský súd uviedol, že v konaní nebol sporný výpočet sumy starobného dôchodku podľa zák. č. 461/2003 Z.z. z hľadiska aplikovaných zákonných ustanovení, určeného rozhodného obdobia pre zistenie priemerného osobného mzdového bodu, či priemerného mesačného zárobku. Sporným bol postup krátenia sumy starobného dôchodku žalobcu, na ktorý mu vznikol nárok podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení/poistení, suma, ktorá zodpovedala celému obdobiu jeho dôchodkového poistenia zárobkov, ktoré dosiahol počas výkonu služby v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia a tiež vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia. Namietaná bola aplikovateľnosť Dohovoru o starobných, invalidných a pozostalostných dávkach č. 128 v rámci právneho poriadku SR, resp. konkrétny spôsob jeho aplikácie na výpočet dôchodkovej dávky.

4. Prvostupňový správny orgán priznal žalobcovi sumu starobného dôchodku vypočítanú podľa zák. č. 461/2003 Z.z. a Dohovoru č. 128 vo výške 465,40 Eur mesačne, lebo bola vyššia ako suma starobného dôchodku vypočítaná podľa zák. č. 100/1988 Zb. a Dohovoru č. 128 vo výške 158,10 Eur mesačne. Nárok na starobný dôchodok podľa zák. č. 461/2003 Z.z. vzniká dňom splnenia podmienok ustanovených zákonom, t.j. žalobca dovŕšil dôchodkový vek a bol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov a teda nárok na starobný dôchodok mu vznikol dňom XX.XX.XXXX. Suma starobného dôchodku sa určí (vypočíta) podľa § 66 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. ako súčin priemerného osobného mzdového bodu, obdobia dôchodkového poistenia získaného ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok a aktuálnej dôchodkovej hodnoty. Z uvedeného vyplýva, že pre určenie a vypočítanie sumy starobného dôchodku je rozhodným skutkový stav, t.j. údaj o výške dávky, ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok. Vypočítaná teoretická suma starobného dôchodku sa následne žalobcovi znížila (krátila) podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, a to najviac o sumu výsluhovej dávky vo výške vyplácanej ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok.

5. Krajský súd poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 9So/57/2016 zo dňa 28.02.2018, ktorý uviedol: „Z čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 vyplýva, že teoretickú sumu starobného dôchodku možno krátiť najviac o výšku výsluhového príspevku (dôchodku) vyplácaného ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok.“

6. Krajský súd mal za preukázané, že žalobca je poberateľom dávky z osobitného systému sociálneho zabezpečenia SR, ktorá od dovŕšenia dôchodkového veku plní funkciu starobného dôchodku a na určenie sumy starobného dôchodku podľa zák. č. 461/2003 Z.z., mu bola započítaná doba služby a osobné vymeriavacie základy mu už boli zohľadnené v dávke z osobitného systému sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov, pričom suma starobného dôchodku sa mu znížila podľa článku 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 o sumu nepresahujúcu výšku výsluhového dôchodku ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok.

7. Výkladom zákonných ustanovení, týkajúcich sa započítania doby profesionálnej služby u príslušníkov ozbrojených zborov pre účely zistenia obdobia dôchodkového poistenia pre možnosť vzniku nároku na starobný dôchodok podľa všeobecných predpisov o sociálnom zabezpečení a pre určenie jeho výšky v spojení s čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 a v súlade s Ústavou Slovenskej republiky sa zaoberal opakovane vo svojej rozhodovacej činnosti aj NS SR. Krajský súd poukázal na rozhodnutie NS SR uverejnené pod č. 55 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 5/2011, v

ktorom bola riešená rovnaká právna problematika ako v prejednávanej veci, kde NS SR uviedol, že sumu starobného dôchodku možno krátiť najviac o sumu príspevku za službu, považovaného za výsluhový dôchodok (vzťahuje sa aj na výsluhový dôchodok ako dávku výsluhového zabezpečenia). Námietky žalobcu krajský súd teda považoval za nedôvodné, pretože žalobca vyvodzoval nesprávne závery z rozhodnutia NS SR (R 55/2011), na ktoré sa na podporu svojej námietky odvolával. Z citovaného rozsudku NS SR nevyplýva, že ide o dve rôzne výsluhové dávky, a to príspevok za službu a výsluhový dôchodok, z čoho žalobca nesprávne vyvodzuje svoju námietku, že dávka s označením príspevok za službu, priznaná mu dňa 01.09.1991 má byť v tejto výške predmetom krátenia sumy starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, a nie výsluhový dôchodok, lebo tento mu nebol priznaný. Krajský súd uviedol, že ide o výsluhovú dávku, ktorá sa vypláca ako jedna dávka, priznaná ako príspevok za službu a od účinnosti zák. č. 328/2002 Z.z. sa považuje za výsluhový dôchodok a táto istá dávka sa zákonne valorizovala odo dňa jej priznania do dňa vzniku nároku na starobný dôchodok. Stále, aj spolu s valorizáciou, ide o jednu výsluhovú dávku považovanú za výsluhový dôchodok. Valorizácia sa od dávky nedá oddeliť, bez dávky by valorizácia neprebehla, v podstate ide o istinu (dávku) a príslušenstvo (valorizácia je obdoba úroku) v právnom zmysle a požiadavka žalobcu, aby mu bola krátená suma dávky bez valorizácie, je v rozpore so zákonom. K tejto dávke sa vo svojom ďalšom rozsudku sp.zn. 9So/57/2016 zo dňa 28.02.2018 tiež vyjadril Najvyšší súd SR a uviedol aj, o akú výšku výsluhovej dávky pri krátení teoretickej vypočítanej sumy starobného dôchodku podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 ide, a teda, že najviac možno krátiť o výšku výsluhového príspevku (dôchodku) vyplácaného ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok. Najvyšší súd SR v tomto rozhodnutí skonštatoval: „zákonodarca doteraz na vykonanie čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 osobitnou úpravou nestanovil možnosť a postup krátenia starobného dôchodku v prípade jeho súbehu s výsluhovým dôchodkom z osobitného systému sociálneho zabezpečenia. Taktiež je však potrebné zdôrazniť aj to, že zákon č. 461/2003 Z.z. priamo v ustanoveniach § 60 ods. 2 a § 255 ods. 5 vylúčil možnosť započítania obdobia služby policajta získaného v rozsahu zakladajúcom nárok na výsluhový dôchodok (minimálne 15 rokov) do obdobia dôchodkového poistenia. Len výkladom relevantných predpisov spôsobom, ktorý najvyšší súd považuje za konformný s Ústavou SR, najvyšší súd vo viacerých svojich rozhodnutiach judikoval, že priznanie výsluhového dôchodku nevyklučuje, aby obdobie výkonu služby profesionálneho vojaka (policajta a vojaka prípravnej služby) nebolo považované za obdobie dôchodkového poistenia podľa zákona o sociálnom poistení, ktoré je významné pre zistenie výšky dôchodku (napr. sp.zn.7So/138/2011) a že výsluhový dôchodok má od dovŕšenia dôchodkového veku podľa zákona č. 461/2003 Z.z. charakter dávky v starobe, ktorú má na mysli čl. 33 ods. 2 Dohovoru č.128. Súčasne je potrebné skonštatovať, že napriek už ustálenej judikatúre najvyššieho súdu ohľadom nároku poberateľov výsluhového dôchodku na starobný dôchodok, zákonodarca doteraz v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 legislatívne neupravil osobitný spôsob výpočtu a krátenia starobného dôchodku. Pri absencii takej úpravy (rovnako ako pri pretrvávajúcej absencii zohľadnenia doterajšej judikatúry zákonnou úpravou nároku poberateľov výsluhových dôchodkov na zohľadnenie obdobia služby zakladajúcej nárok na výsluhový dôchodok aj na účely nároku a výšky starobného dôchodku), je potom úlohou súdu vysporiadať sa s touto „dierou v zákone“ tak, aby bolo zachované ústavou garantované právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe.“

8. Krajský súd uviedol, že na účely stanovenia výšky starobného dôchodku je nielen potrebné do doby dôchodkového poistenia započítať aj doby, hodnotené pre účely priznania výsluhovej dávky (ktorá plní funkciu zabezpečenia v starobe), ale aj po takomto stanovení výšky starobného dôchodku, možno jeho sumu krátiť podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 najviac o sumu výsluhovej dávky, t.j. výsluhového dôchodku žalobcu vo výške vyplácanej ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok. Vychádzajúc z uvedeného žalovaná správne pristúpila ku kráteniu vypočítaného starobného dôchodku žalobcu postupom jeho zníženia (krátenia) podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 najviac o sumu výsluhového dôchodku vyplácaného žalobcovi vo výške ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok dňa XX.XX.XXXX tak, ako je to konkretizované v odôvodnení právoplatného rozhodnutia zo dňa 08.07.2014 o priznaní starobného dôchodku žalobcovi. Z tejto správne a zákonne určenej sumy starobného dôchodku vychádzali aj žalobou napadnuté rozhodnutia a preto nevznikol dôvod na prepočet (zvýšenie) sumy starobného dôchodku žalobcu. Žalovaná postupovala správne a zákonne a dostatočne zistila skutkový stav veci, a tiež správne právne posúdila aj krátenie sumy starobného dôchodku podľa

čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 v súlade s aktuálnou judikatúrou NS SR.

9. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi, ktorý v konaní úspech nemal, nárok na náhradu trov konania nepriznal.

II.

Kasačná sťažnosť

10. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote s poukazom na § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP kasačnú sťažnosť. Uviedol, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil a nevychádzal zo skutočného stavu veci. Podľa jeho názoru žalovaná zjavne pochybila, lebo sa neriadila platnými právnymi predpismi SR.

11. Žalobca namietal, že krajský súd na súdnom pojednávaní hĺbkové dokazovanie nevykonával, a preto nemal žiadnu možnosť sa účinne brániť. Podľa názoru žalobcu krajský súd mal podľa § 5 ods. 8 zák. č. 162/2015 Z.z. vykonať vyčerpávajúce dokazovanie, aj konfrontáciu, pretože jeho argumenty mu boli dostatočne dlho známe z niekoľkých odvolaní a žiadostí o starobný dôchodok, pričom argumenty žalovanej sú často iba polovičaté a neúplné, alebo skresľujúce a zahmlievajúce realitu. Krajský súd sa mal starostlivejšie a oveľa dôkladnejšie zaoberať posúdením výkonu služby žalobcu od 03.04.1973 do 31.08.1991 v I. kategórii funkcií a správnym posúdením dôvodu prepustenia podľa § 100 ods. 1 písm. a) zák. č. 100/1970 Zb. zo služobného pomeru v súlade s Rozkazom riaditeľa správy personálnej práce FMV ČSFR č. 214 z 05.08.1991 podľa § 101 ods. 1 zák. č. 100/1970 Zb. Príslušník PZ môže byť zo služobného pomeru prepustený, ak pre neho nie je v dôsledku zásadných organizačných zmien schválených vládou ČSFR v ZNB iné zaradenie, čo sa aj stalo a žalobca bol prepustený v dôsledku organizačných zmien a racionalizačných opatrení, a to malo mať aj svoju reflexiu vo výške starobného dôchodku.

12. Žalobca poukázal na čl. 39 ods. 1 Ústavy SR, v ktorom sa hovorí, že občania majú právo na primerané zabezpečenie v starobe. Takýmto zabezpečením môže byť len zabezpečenie zohľadňujúce celú dobu poistenia bez ohľadu na to, v akom systéme bolo dosiahnuté a celú dobu, po ktorú boli odvádzané dávky na dôchodkové zabezpečenie. Ďalej poukázal na čl. 19 Dohovoru č. 128, z ktorého vyplýva nárok na priznanie starobného dôchodku za celú dobu trvania sociálnej udalosti, teda za dobu poistenia v osobitnom i všeobecnom systéme poistenia.

13. Medzi sporovými stranami podľa žalobcu nebolo pochýb o tom, že dňa XX.XX.XXXX dosiahol vek 55 rokov, bol zamestnaný najmenej 25 rokov a v tom čase odslúžil 6 722 dní, t. j. 18 rokov a 152 dní v zamestnaní I. kategórie funkcií, t.j. Vojenská základná služba od 03.04.1973 do 28.03.1975, teda 725 dní, príslušník PZ SR od 01.04.1975 do 31.08.1991, teda 5 997 dní, t.j. spolu 6 722 dní, t. j. 18 rokov a 152 dní. Žalobca odpracoval 10 184 dní, t.j. 27 rokov a 329 dní v zamestnaní III. pracovnej kategórii, t.j. SOU poľnohospodárske Zlaté Moravce od 01.09.1971 do 30.06.1972, teda 304 dní, STS Topolčany od 01.07.1972 do 31.03.1973, teda 274 dní, civilné zamestnanie od 01.09.1991 do 28.02.2009, teda 6 391 dní, ÚP evidencia nezamestnaných od 01.03.2009 do 31.05.2009, teda 92 dní, civilné zamestnanie od 01.06.2009 do 31.03.2011, teda 669 dní, ÚP evidencia nezamestnaných od 01.04.2011 do 15.01.2012, teda 290 dní, civilné zamestnanie od 16.01.2012 do 15.01.2015, teda 1 096 dní, civilné zamestnanie dohoda o pracovnej činnosti od 01.03.2015 do 29.02.2016, teda 366 dní, civilné zamestnanie dohoda o pracovnej činnosti od 01.03.2016 do 28.02.2017, teda 365 dní, civilné zamestnanie dohoda o pracovnej činnosti od 01.03.2017 do 31.01.2018, teda 337 dní, t.j. spolu 10 184, t. j. 27 rokov a 329 dní.

14. Kľúčovým faktom je, že žalobca získal od 01.09.1971 do 31.01.2018, teda až 16 906 dní, t.j. 46 rokov a 116 dní poistnej doby vo všeobecnom systéme dôchodkového zabezpečenia. Toto obdobie predstavuje až 100 % posudzovanej doby, počas ktorej boli povinné odvody odvádzané na konto žalovanej. Odo dňa 01.07.2002 si policajti vytvorili osobitný dôchodkový systém, z ktorého žalobca dostáva výsluhový dôchodok. Žalovaná sa na tom ničím nepodieľa a odvedené odvody na sociálne poistenie si ponechala.

15. Žalobca nikdy nebol poistený v osobitnom dôchodkovom systéme vedenom od 01.07.2002 na MV SR. Žalobca dňom 16.02.1990 bol preradený do stavu FMV ČSFR - do pôsobnosti správy personálnej práce FMV ČSFR. Stalo sa tak rozkazmi ministra FMV ČSFR č. 16/1990 a č. 17/1990, obidva zo dňa 31.01.1990. Žalobca určite spĺňal všetky podmienky pre vznik starobného dôchodku poskytovaného žalovanou už oveľa skôr. Spolu mal odslúžených a odpracovaných 16 906 dní, t. j. 46 rokov a 116 dní. Dňa 31.08.1991, keď nútené musel z organizačných dôvodov a racionalizačných opatrení ukončiť policajnú kariéru, mal odslúžených 6 722 dní v I. kategórii funkcií. To znamená, že 2 mesiace po jeho odchode nadobudol účinnosť Dohovor č. 128. Na obdobie 100 % policajnej služby sa Dohovor č. 128 na žalobcu nemôže vzťahovať. Ak by sa mu mal krátiť príspevok za výkon policajnej služby, išlo by o arbitrárne rozhodnutie, pretože Dohovor č. 128, bol síce od 11.01.1991 platný, ale účinnosť nadobudol až dňa 25.10.1991.

16. Výpočet dôchodkovej dávky je potom podľa žalobcu potrebné vykonať v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128, teda po zohľadnení všetkých dôb poistenia a aplikovateľnosti Dohovoru na jeho osobu. Podľa čl. 11 Ústavy SR medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré SR ratifikovala, ak zabezpečujú väčší rozsah práv a slobôd občanov, majú prednosť pred jej zákonmi. Preto je potrebné výpočet dôchodkovej dávky v prospech žalobcu vykonať vo výške zodpovedajúcej rozsahu poistenia vo všeobecnom systéme, a to v súlade s právnym poriadkom SR a nie v súlade s Dohovorom č. 128. Žalobca tvrdil, že čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 síce stanovuje, že sa môžu vypočítané dávky krátiť, alebo zastaviť, ale na jeho životnú situáciu sa Dohovor nevzťahuje. V jeho prípade je táto formulácia nejednoznačná a umožňuje rôzne varianty riešenia. Keď je použitý termín „môže“, to zároveň znamená, že aj „nemusi“. Aj napriek tomu žalovaná toto krátenie vykonáva automaticky najmä vyslúžilcom zo silových rezortov a nie pomerne, t.j. odo dňa účinnosti Dohovoru. V prípade žalobcu krátenie dôchodkovej sumy je zjavne nesprávne a nespravodlivé. Mal sa porovnať výpočet jeho starobného dôchodku aj so zák. č. 461/2003 Z. z., ktorý je pochopiteľnejší, zrozumiteľnejší a jednoduchší a zvoliť inú variantu, ktorá je pre dôchodcu výhodnejšia a samozrejme starostlivo zvážiť, či (ne)krátenie v duchu Dohovoru č. 128 je u žalobcu férové.

17. Princíp stability súdneho rozhodnutia vyjadrený jeho právoplatnosťou vyplýva z princípu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu. Podľa názoru žalobcu je vhodné použiť ústavný princíp právnej istoty, ktorý vyplýva z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn.: III. ÚS 102/2012 z 02.05.2012, ktorý znie: „Z hľadiska rešpektovania základných princípov právneho štátu by bolo neakceptovateľné pripustiť, aby sa nároky sťažovateľa, ktoré vznikli za predchádzajúcej právnej úpravy riadili novou právnou úpravou.“

18. Vo všeobecnosti platí, že výklad právnych noriem, či už súdmi alebo orgánmi verejnej moci, musí byť ústavne konformný a nemá mať povahu čisto gramatického a dikčného výkladu, t.j. orgán aplikujúci právo sa nesmie pri svojej rozhodovacej činnosti obmedziť výlučne na textové znenie zákona, ale musí zákon vykladať a aplikovať tak, aby bol naplnený okrem iného aj princíp spravodlivosti a zákonnosti. Ak by orgán verejnej moci, ktorý má povinnosť rozhodovať v súlade so zákonom a v jeho medziach, aplikoval na konkrétny prípad výlučne jazykový výklad zákonných ustanovení, išlo by o mechanický jazykový výklad, ktorý nezohľadňuje účel zákona a ktorý by bol v rozpore s čl. 152 ods. 4 Ústavy SR.

19. Ak žalovaná tvrdí, že na úseku výkonu sociálneho poistenia, má postavenie štátneho orgánu, tak potom v zmysle čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa názoru žalobcu krátenie dávky by prichádzalo do úvahy s ohľadom na čl. 43 písm. b) Dohovoru č. 128 až za obdobie dôchodkového poistenia, získaného po 25.10.1991, t.j. účinnosti Dohovoru č. 128 pre Slovenskú republiku.

20. Žalobca poukázal tiež na to, že Ústavný súd SR už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana Ústavou SR, prípadne Dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len Ústavnému súdu SR, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy

a zákonom. Dohovor č. 128 má charakter medzinárodnej zmluvy, ktorá má prednosť pred zákonom č. 461/2003 Z.z.

21. Napadnuté rozhodnutie žalovanej je podľa názoru žalobcu v rozpore s § 209 ods. 3 zák. č. 461/2003 Z.z., keď neobsahuje predpísané náležitosti. Podľa § 209 ods. 4 zák.č. 461/2003 Z.z. v odôvodnení rozhodnutia musí žalovaná uviesť, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bola vedená pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodovala. Za situácie pomerne častých legislatívnych zmien v oblasti sociálneho zákonodarstva princíp právnej istoty ako jeden z atribútov právneho štátu si vyžaduje bezpodmienečne trvať na náležitostiach rozhodnutia. Ak teda žalovaná vo výroku svojich rozhodnutí neuviedla presný prameň práva a konkrétne ustanovenie právneho predpisu, aplikácia ktorého bola rozhodujúca pre výšku požadovanej dávky, je potrebné rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, v ktorom toto závažné pochybenie pri vydaní nového rozhodnutia odstráni. V novom rozhodnutí o žalobcovej žiadosti sa žalovaná priamo v odôvodnení rozhodnutia musí vysporiadať so všetkými jeho námietkami ohľadom priamej aplikovateľnosti Dohovoru č. 128 bez potreby prijatia vnútroštátneho právneho predpisu, ako aj o možnosti prípadného krátenia dávky len za roky policajnej služby získané po účinnosti Dohovoru č. 128 pre Slovenskú republiku, ale nie pred účinnosťou.

22. Žalovaná dostatočne nezohľadnila ustálený právny názor a judikáty Najvyššieho súdu SR vo veci priznávania starobných dôchodkov príslušníkom ozbrojených síl a bezpečnostných zborov SR, ak získali vo všeobecnom systéme akúkoľvek hodnotiteľnú dobu poistenia.

23. Žalobca poukázal tiež na princíp rovnosti účastníkov, teda „rovnosť zbraní, resp. rovnosť príležitostí“, t.j. každej procesnej strane by mala byť daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, než v ktorej sa nachádza jej protistrana. Poukázal na to, že žalovaná nevzala dostatočne do úvahy, že bol dňa 31.08.1991 podľa § 101 ods. 1 zák. č. 100/1970 Zb. rozkazom riaditeľa správy personálnej práce FMV ČSFR č. 214 z 05.08.1991 prepustený do civilu. Lenže v rozhodnom čase odchodu do civilu zák. č. 100/1970 Zb. už neplatil. Na základe tejto skutočnosti bol žalobcovi priznaný príspevok za službu v zmysle § 98 až § 101 zák. č. 334/1991 Zb. o služobnom pomere policajtov zaradených vo Federálnom policajnom zbore a v Zbore hradnej polície.

24. Žalobca bol prepustený dňa 31.08.1991, a teda došlo k hrubej diskrepancii vyplývajúcej z dvoch rôznych zákonov, na ktoré sústavne poukazoval a táto nezrovnalosť nebola spoľahlivo odstránená, na čo mal krajský súd z úradnej povinnosti prihliadať a mal vyzvať žalovanú, aby predložila dôkazy. Povaha veci si môže vyžadovať konfrontáciu medzi žalobcom a svedkami tak, aby všetky námietky smerujúce voči listinným dôkazom boli riadne, spoľahlivo a náležite posúdené a zodpovedané, tak aby sa zistil úplne a presne skutočný stav veci, ktorý je predpokladom zákonnosti rozhodnutia (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 19. júna 2018, sp. zn. 10Asan/17/2017).

25. Žalobca popieral tvrdenia krajského súdu, že rozhodnutie alebo opatrenie sa nedotýka jeho základných práv a slobôd, ktoré mu zaručuje Ústava SR a vraj o takýto prípad v prejednávanej veci nejde. Nepriznaním príslušných podkladov je žalobca hrubo poškodzovaný na svojich dôchodkových nárokoch, pričom jeho ďalší život môže byť zásadne ovplyvnený rozhodovaním žalovanej. Krajský súd ani žalovaná sa nevyrovnali s navrhovanými dôkazmi.

26. Uviedol tiež, že súčasný Správny poriadok a zák. č. 461/2003 Z.z. poskytujú nedostatočnú a vágnu ochranu a účastníkovi správneho konania žiadne iné účinné prostriedky k ochrane pred nečinnosťou orgánu štátnej správy vôbec neposkytujú. Ak právny predpis stanoví expressis verbis povinnosť vybavovať veci bez zbytočných prieťahov, tak tým z povahy veci vychádza, že každé irelevantné zdržanie či vzniknuté prieťahy v správnom konaní nedodržaním zákonom stanovených kogentných lehôt, je nutné chápať ako tzv. nesprávny úradný postup. Nesprávny postup má potom za právny následok zodpovednosť štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z.

27. Rozsudok krajského súdu podľa názoru žalobcu je porušením ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovaných základných princípov materiálneho právneho štátu, najmä princípu materiálnej spravodlivosti a materiálnej ochrany zákonnosti vrátane princípov riadneho a spravodlivého procesu, princípu právnej istoty, a princípu predvídateľnosti práva vrátane predvídateľnosti rozhodnutí orgánov verejnej moci, ako aj princípu ochrany legitímnych očakávaní legitímnej dôvery a tiež princípu, že právo nemôže vzniknúť (vzísť) z bezprávia a nespravodlivosti „ex iniuria ius non oritur“. Prekračujú sa hranice dokazovania, v dôsledku čoho narastá pocit nespravodlivého štátu, nedôvera k jeho inštitúciám polarizuje spoločnosť, silnejú pochybnosti k jeho reprezentantom, a to je prostredie, v ktorom sa odráža aj dnešná slovenská realita. Vzniká kríza dôvery, ktorá paralyzuje spoločnosť a ťažko je potom obnovovať dôveru ľudí v justíciu.

28. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22. mája 2019, č.k. 8Sa/3/2018-85, zmenil tak, že zruší rozhodnutie Generálneho riaditeľa Sociálnej poisťovne č. XXX XXX XXXX X zo dňa 20. novembra 2017, vrátane prvostupňového rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredie č. XXX XXX XXXX X zo dňa 11. septembra 2017 a vec vráti Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie ku kasačnej sťažnosti

29. Žalovaná vo svojom vyjadrení uviedla, že dôvody kasačnej sťažnosti nepovažuje za opodstatnené. Krajský súd správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého vec nálezite právne posúdil, pričom nezákonnosť preskúmaných rozhodnutí žalovanej nezistil.

30. Vzhľadom na uvedené žalovaná navrhla, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Posúdenie veci kasačným súdom

31. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 452 ods. 1 SSP v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ SSP), preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednohlasne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 SSP) dospel k záveru, že kasačnej sťažnosti nemožno priznať úspech.

32. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR. Rozsudok bol verejne vyhlásený 30. septembra 2020 (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

33. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

34. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

35. Podľa § 66 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z., suma starobného dôchodku sa určí ako súčin priemerného osobného mzdového bodu, obdobia dôchodkového poistenia získaného ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok a aktuálnej dôchodkovej hodnoty.

36. Podľa § 112 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. dávka sa prizná alebo sa zvýši odo dňa, od ktorého dávka alebo jej zvýšenie patrí, najviac tri roky spätne odo dňa zistenia, že sa dávka priznala alebo sa vyplácala v nižšej sume, ako patrí, alebo najviac tri roky spätne od uplatnenia nároku na dávku alebo nároku na jej zvýšenie, ak sa dodatočne zistí, že sa dávka

a/ priznala v nižšej sume, ako patrí,

b/ vypláca v nižšej sume, ako patrí,

c/ odoprela neprávom alebo
d/ priznala od neskoršieho dátumu, než od ktorého patrí.

37. Podľa § 98 ods. 1 zák. č. 334/1991 Zb. o služobnom pomere policajtov zaradených vo Federálnom policajnom zbore a v Zbore hradnej polície v znení neskorších predpisov, príspevok za službu (ďalej len „príspevok“) patrí za podmienok ďalej uvedených policajtovi, ktorého služobný pomer sa skončil uvoľnením alebo prepustením z niektorého z dôvodov uvedených v § 16 ods. 1 písm. a/ až c/ a v ods. 2 písm. a/.

38. Podľa § 98 ods. 3 zák. č. 334/1991 Zb. príspevok nepatrí po dosiahnutí veku 60 rokov.

39. Podľa § 124 ods. 5 zákona č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení neskorších predpisov, príspevky za službu, na ktoré vznikol nárok po 27. auguste 1991 podľa § 98 až § 101 zákona č. 334/1991 Zb. o služobnom pomere policajtov zaradených vo Federálnom policajnom zbore a v Zbore hradnej polície v znení neskorších predpisov a tento nárok trvá ku dňu účinnosti tohto zákona, sa považujú za

a/ výsluhové príspevky podľa tohto zákona vo výške, v akej patrili ku dňu účinnosti tohto zákona, ak služobný pomer trval menej ako 15 rokov; nárok zaniká dosiahnutím 60 rokov veku,

b/ výsluhové dôchodky podľa tohto zákona vo výške, v akej patrili ku dňu účinnosti tohto zákona, ak služobný pomer trval viac ako 15 rokov.

40. Podľa čl. 33 ods. 2 Dohovoru o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č.128) uverejneného ako Oznámenie č. 416/1991 Zb., ak má alebo ak by mala inak chránená osoba nárok na dávku ustanovenú v tomto Dohovore a ak dostáva inú peňažnú dávku sociálneho zabezpečenia za tú istú sociálnu udalosť, s výnimkou rodinných prídavkov, môžu sa dávky podľa tohto Dohovoru krátiť alebo zastaviť za určených podmienok a v určenom rozsahu za podmienky, že časť dávok, ktorá sa kráti alebo je zastavená, nepresahuje druhú dávku.

41. Podľa čl. 43 Dohovoru č.128 tento Dohovor sa nevzťahuje na

a) sociálne udalosti, ktoré nastali skôr, než nadobudla účinnosť príslušná časť Dohovoru pre zúčastnený členský štát;

b) dávky poskytované v dôsledku sociálnych udalostí, ktoré nastali, keď už príslušná časť Dohovoru nadobudla účinnosť pre zúčastnený členský štát, pokiaľ nároky na tieto dávky pochádzajú z doby pred spomenutým dňom začiatku účinnosti.

42. Podľa čl. 48 ods. 1 Dohovoru č.128, tento Dohovor zaväzuje len členské štáty Medzinárodnej organizácie práce, ktorých ratifikáciu zapísal generálny riaditeľ.

43. Podľa čl. 48 ods. 2 Dohovoru č.128 nadobudne účinnosť dvanásť mesiacov po tom, čo generálny riaditeľ zapíše ratifikácie dvoch členských štátov.

44. Podľa čl. 48 ods. 3 Dohovoru č.128 pre každý ďalší členský štát tento Dohovor nadobudne účinnosť dvanásť mesiacov od dátumu, keď bola jeho ratifikácia zapísaná.

45. Podľa oznámenia Federálneho ministerstva zahraničných vecí „Federálne ministerstvo zahraničných vecí oznamuje, že 29. júna 1967 bol na 51. zasadaní generálnej konferencie Medzinárodnej organizácie práce prijatý Dohovor o invalidných, starobných a pozostalostných dávkach (č. 128). Ratifikáciu Dohovoru Československou socialistickou republikou zapísal 11. januára 1990 generálny riaditeľ Medzinárodného úradu práce s tým, že Československá socialistická republika prijíma záväzky, len pokiaľ ide o časť III. Podľa svojho článku 48 odseku 3 Dohovor nadobudol pre Českú a Slovenskú Federatívnu Republiku platnosť 11. januárom 1991.“

46. Podľa čl. 39 Ústavy Slovenskej republiky, občania majú právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe.

47. S právnym záverom krajského súdu sa kasačný súd stotožnil vychádzajúc zo skutkového stavu, ktorý podrobne v odôvodnení rozsudku popísal krajský súd, a preto pre účastníkov konania známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať a len v stručnosti z neho vyberá nasledovné:

48. Predmetom konania bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej, ktorým zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila prvostupňové rozhodnutie o zamietnutí žiadosti žalobcu o zvýšenie sumy starobného dôchodku podľa § 66 a § 112 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. z dôvodu, že žalobca má sumu starobného dôchodku určenú v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 a v súlade s právnym názorom NS SR.

49. Žalobcovi bol rozhodnutím žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 08.07.2014 v spojení s rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X zo dňa 13.08.2014 podľa § 65, § 274, § 82 a § 114 zák. č. 461/2003 Z.z. priznaný starobný dôchodok od XX..XX.XXXX v sume 479,60 eur mesačne, ktorá bola následne valorizovaná. Žalovaná na určenie sumy starobného dôchodku žalobcu započítala aj doby, ktoré boli zhodnotené na účely výsluhového príspevku a v nich dosiahnuté zárobky. Žalobcovi bol od 01.09.1991 priznaný príspevok za službu, ktorý sa podľa § 124 ods. 5 písm. b) zák. č. 328/2002 Z.z. považuje za výsluhový dôchodok. Keďže žalobca poberal dve dávky, t.j. starobný dôchodok a výsluhový príspevok, ktorý bol prekvalifikovaný na výsluhový dôchodok, a tieto patria za tú istú udalosť, ktorou je staroba, boli splnené podmienky na krátenie sumy starobného dôchodku podľa čl. 33 Dohovoru č. 128.

50. Kasačný súd k námietkam žalobcu vo vzťahu k hĺbkovému dokazovaniu, ktoré mal podľa jeho názoru vykonať krajský súd, poukazuje na ustanovenie § 119 SSP, podľa ktorého správny súd vychádza zo skutkového stavu zisteného orgánom verejnej správy, ak tento zákon neustanovuje inak. Správny súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia alebo na rozhodnutie vo veci. Za stavu, že krajský súd dospel k záveru, že žalovaná zistila skutkový stav dostatočne a skutočnosti potrebné pre rozhodnutie mal preukázané z administratívneho spisu, nebolo jeho povinnosťou vykonať ďalšie dokazovanie.

51. Kasačný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že predmetom konania nebolo rozhodnutie o priznaní starobného dôchodku žalobcovi, nakoľko tento mu už bol priznaný právoplatným rozhodnutím žalovanej, ale len otázka jeho výšky. V posudzovanej veci bola spornou skutočnosť, či žalovaná správne určila výšku starobného dôchodku žalobcu aj s poukazom na Dohovor č. 128. Nebolo preto úlohou krajského súdu zaoberať sa posúdením výkonu služby žalobcu od 03.04.1973 do 31.08.1991 v I. kategórii funkcií a správnym posúdením dôvodu prepustenia podľa § 100 ods. 1 písm. a) zák. č. 100/1970 Zb. zo služobného pomeru v súlade s Rozkazom riaditeľa správy personálnej práce FMV ČSFR č. 214 z 05.08.1991 podľa § 101 ods. 1 zák. č. 100/1970 Zb., nakoľko táto skutočnosť nebola pre predmet konania relevantná. Rovnako tak nebolo úlohou krajského súdu skúmať, kedy žalobca splňal podmienky pre vznik nároku na starobný dôchodok, nakoľko táto otázka nebola predmetom konania.

52. K námietkam žalobcu vo vzťahu k čl. 39 Ústavy SR kasačný súd uvádza, že primeraným je také hmotné zabezpečenie, ktoré zodpovedá celej dĺžke poistenia bez ohľadu na to, či poistenie bolo získané v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia, ktorý sa vyčlenil zo všeobecného systému dôchodkového poistenia, alebo iba vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia. Najvyšší súd SR judikoval, že aj vtedy, ak by poistenec nesplnil podmienku získania viac ako 15 rokov poistenia vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia, ale získal by túto potrebnú dobu po zhodnotení obdobia poistenia v osobitnom systéme, má žalovaná povinnosť vykonať výpočet dôchodku s prihliadnutím na dobu poistenia v osobitnom poistnom systéme a dôchodok priznať žalobcovi vo výške zodpovedajúcej rozsahu poistenia vo všeobecnom systéme. Správne preto žalovaná pri rozhodovaní o nárokoch poistencov, ktorým bola priznaná niektorá z dávok výsluhového zabezpečenia poistencov osobitného systému, má najprv vypočítať teoretickú výšku dôchodku, ktorá by im patrila vtedy, ak by všetky doby poistenia získali vo všeobecnom systéme. Keďže výsluhový dôchodok má po dovŕšení dôchodkového veku pre vznik nároku na starobný dôchodok zo všeobecného systému dôchodkového zabezpečenia (poistenia)

charakter dávky v starobe, žalovaná má postupovať v súlade s čl. 33 Dohovoru č. 128. Starobný dôchodok žalobcu môže krátiť, a to primerane k počtu skončených rokov doby trvania služby rozhodujúcich pre výšku výsluhového dôchodku.

53. Žalobca v kasačnej sťažnosti poukázal na to, že policajnú kariéru ukončil dňa 31.08.1991, po tom, čo mal odslúžených 6 722 dní v I. kategórii funkcií, a teda Dohovor č. 128 nadobudol účinnosť až 2 mesiace po jeho odchode. Vzhľadom na uvedené, na obdobie 100 % policajnej služby sa Dohovor č. 128 na žalobcu nemôže vzťahovať, nakoľko, ak by sa mu mal krátiť príspevok za výkon policajnej služby, išlo by o arbitrárne rozhodnutie, pretože Dohovor č. 128, bol síce od 11.01.1991 platný, ale účinnosť nadobudol až dňa 25.10.1991.

54. K uvedenej námietke žalobcu kasačný súd uvádza, že Československá socialistická republika prijala záväzky z Dohovoru, len pokiaľ ide o časť III. Podľa čl. 15 ods. 1 Dohovoru č. 128 krytou sociálnou udalosťou je prežitie ustanoveného veku. Ustanoveným vekom na účely starobného dôchodku je dôchodkový vek podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení. Za stavu, že tento vek žalobca dovšil po nadobudnutí platnosti Dohovoru č. 128 pre Československú socialistickú republiku, t.j. 11.01.1991, nie je právne relevantné, že žalobca služobný pomer vykonával pred nadobudnutím platnosti Dohovoru č. 128. Vzhľadom na uvedené kasačný súd vyhodnotil námietku žalobcu - že krátenie by s ohľadom na čl. 43 Dohovoru prichádzalo do úvahy, len ak by službu vykonával po účinnosti predmetného Dohovoru - ako nedôvodnú. Vzhľadom na súbeh nárokov na dve dávky rovnakého druhu (dávky v starobe) tak zo systému sociálneho zabezpečenia policajtov a vojakov, ako aj zo všeobecného systému sociálneho poistenia upraveného zákonom č. 461/2003 Z.z., potom prichádza v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 do úvahy krátenie starobného dôchodku. Iný postup a priznanie starobného dôchodku podľa zákona č. 461/2003 Z.z. v plnej výške by mal za následok priznanie dvoch povahovo rovnakých dávok za tie isté doby poistenia v oboch systémoch sociálneho zabezpečenia (poistenia), čo by viedlo k neodôvodnenému a neprimeranému zvýhodneniu osôb poistených v osobitnom systéme sociálneho zabezpečenia a k diskriminácii poistencov, ktorí získali obdobia poistenia v takom istom celkovom rozsahu, ale iba vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia.

55. Z právoplatného rozhodnutia žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo dňa 08.07.2014 a osobného listu dôchodkového poistenia, ktorý tvorí jeho prílohu vyplýva, že pre zistenie výšky starobného dôchodku žalobcovi do celkovej doby poistenia zahrnula všetky doby hodnotené pre nárok a výšku výsluhového dôchodku a v súlade s čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128.

56. Najvyšší súd Slovenskej republiky už prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti (napríklad rozsudok sp. zn. 9So/214/2008 zo dňa 28. októbra 2009) zdôraznil, že nielen správny orgán v ďalšej svojej rozhodovacej činnosti, ale aj prvostupňový správny súd pri súdnom prieskume napadnutých rozhodnutí správnych orgánov je zaťažený povinnosťou zohľadniť právne názory vyslovené najvyšším súdom v jeho predchádzajúcej rozhodovacej činnosti a ktoré sú mu nepochybne známe, či už z iniciatívy účastníkov alebo ako oficiality jeho činnosti (§ 121 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.), nakoľko tieto sú v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy, analogicky podľa § 250j ods. 7 O.s.p. záväznú nielen pre jeho adresáta, t.j. pre správny orgán, ale aj pre konajúci krajský súd.

57. Kasačný súd zhodne s krajským súdom v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9So/57/2016 zo dňa 28.02.2018, ktorý uviedol: „Z čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 vyplýva, že teoretickú sumu starobného dôchodku možno krátiť najviac o výšku výsluhového príspevku (dôchodku) vyplácaného ku dňu vzniku nároku na starobný dôchodok.“

58. Kasačný súd dáva do pozornosti, že žalovaná je pri výpočte výšky dôchodku viazaná platnými právnymi predpismi a ustálenou súdnou judikatúrou, pričom kasačný súd má za preukázané, že pri výpočte výšky starobného dôchodku žalobcu takto postupovala. Pochybnosti žalobcu o správnosti výpočtu sumy jeho starobného dôchodku vo vzťahu k uplatniteľnosti čl. 33 ods. 2 Dohovoru č. 128 vyvolané len jeho subjektívnym presvedčením a pocitmi, nezakladajú dôvod na spochybnenie správnosti skutkových zistení a záverov prijatých v konaní. Námietky žalobcu preto kasačný súd nepovažoval za

dôvodné.

59. Kasačný súd zároveň poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9So/171/2014 zo dňa 26.02.2016, v ktorom sa uvádza nasledovné: „Navrhovateľ nemôže spravodlivo požadovať, aby mu bola vyplácaná suma starobného dôchodku priznaného vo všeobecnom systéme sociálneho zabezpečenia aj za doby, ktoré mal v osobitnom systéme hodnotené pre nárok a výšku výsluhového príspevku, ktorý má od dovŕšenia dôchodkového veku charakter starobného dôchodku z osobitného systému sociálneho zabezpečenia, a to bez ohľadu na to, že osobitný systém pojem „starobného dôchodku“ neobsahuje. Postup odporkyne potom nemožno považovať za diskriminujúci a v rozpore s čl. 12 Ústavy SR. Nie je nakoniec ani v rozpore s čl. 39 Ústavy SR, v zmysle ktorého majú občania právo na primerané hmotné zabezpečenie v starobe. Z uvedených dôvodov taký postup považuje odvolací súd za zákonný“.

60. Pokiaľ žalobca namietal, že rozhodnutia správnych orgánov v posudzovanej veci neobsahujú zákonom predpísané náležitosti, kasačný súd vyhodnotil túto námietku ako neopodstatnenú, nakoľko prvostupňové, ako aj druhostupňové rozhodnutia žalovanej požiadavky na rozhodnutie ustanovené v § 209 zák. č. 461/2003 Z.z. spĺňajú.

61. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 461 SSP dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu.

62. Kasačný súd zároveň uvádza, že „Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 111/2017-17 z 8. marca 2017).

63. Vzhľadom na uvedené skutočnosti kasačný súd rozhodol podľa § 461 SSP tak, že kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

64. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 a § 168 v spojení s § 467 ods. 1 SSP a nepriznal účastníkom náhradu trov tohto konania, keďže žalobca v tomto konaní nebol úspešný a u žalovanej nezistil dôvod, pre ktorý by mohol spravodlivo požadovať náhradu dôvodne vynaložených trov konania.

65. Tento rozsudok kasačného súdu bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.